

Библиотека
Савремена књижевност

АЛМА

КО ЈЕ ОКЛЕВЕТАО ДИСА?

Најлепша остварења са
I конкурса за најкраћу кратку причу

АЛМА

КО ЈЕ ОКЛЕВЕТАО ДИСА?

Најлепша остварења са
I конкурса за најкраћу кратку причу
(Приредио Ђорђе Оташевић)

Издавач

„Алма”, Београд

За издавача

Др Ђорђе Оташевић

Уредник

Весна Денчић

Технички уредник

Сергеј Скорупан

Ликовно решење свих корица

(сваки примерак ове књиге има различите корице)

Сергеј Скорупан

Штампа

„Алма”, Београд

Тираж

50

У сваком примерку неколико прича преписано је руком
Преписивач у овом примерку

Београд, 2002

ISBN 86-84023-04-8
ДЕХУМАНИЗАЦИЈА

Чланови жирија, по правилу, данима седе заједно, договарају се, навијају за ову или ону причу, убеђује једни друге, некад се и посвађају. Почетком јуна 2002. године Алма Оташевић, Весна Денчић, Дарко Коцјан, Ђорђе Оташевић и Сергеј Скорупан, чланови жирија на I конкурс за најкраћу кратку причу, који су организовали издавачка кућа „Алма” и „Беографити”, нису ни кафу заједно попили. Приспеле приче су прекуцане и електронском поштом разаслате члановима жирија. Свако од њих, сам, прегледао је приче и дао им поене. Када су у емисији „Облак у бермудама” на Радио Индексу коверте са шифрама јавно отворене, сазнало се ко су аутори најбољих прича. Ево их:

- I награда – Слађана Ристић (“Обојена реч”),
- II награда – Бранко Небригић (“Ноћ у белом”),
- III награда – Сенад Хонић (“Увиђај”).

Специјалне награде добили су (азбучним редом):

- Зоран Спасојевић (“Сунце у човеку”),
- Ива Брдар (“Коперник”),
- Јулијана Милутиновић (“Ја њега алегоријом...”),
- Микица Илић (“Алиби”),
- Саша Драгићевић (“Бицикл”),
- Слађана Ристић (“Карпатска пчела”),
- Тања Павловић (“Апсурдна прича”).

Овај конкурс је... (даље допишите шта год хоћете!)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ИЗВИНИТЕ ЗБОГ СМЕТЊИ

Досадило ми је да типкам приче на писаћој машини. У ствари, није ми досадило. Избледела је трака, ето то је. Досадило ми је да пишем афоризме хемијском оловком. У ствари, није. Истрошила се. Компјутер је баш модерна и практична справа а уопште ми није досадан... Ипак, то уопште није битно јер ја немам компјутер. На сву срећу, имам једну празну TDK касету од деведесет минута. Одлучио сам да снимим причу која ми се већ неко време мота по глави.

Убацио сам траку у касетофон и причао, скоро сат и по, без прекида, а затим премотао траку на почетак у намери да послушам својих уста дело. Из касетофона је допирало само завијање мог напаћеног стомака.

Отхукнуо је и, с тешком муком, сео на кревет. „Шта сад?” запитао се. Носио је тешку „Монт” јакну а испод ње, колико слојева одеће? Није могао да се сети.

Ослонио се леђима о зид и, трапаво подигавши најпре леву а затим десну руку, почео да откопчава јакну. Прсти су му још били залеђени, али ишло је некако. Повукао је рајфешлус уз пригушено „вуууш” и, на једвите јаде, врпољећи се, извукао из јакне. На реду је био тежак, бели, вунени златиборски џемпер, украшен са два сива јелена укрштених рогова.

- Нећеш ми ти више гребати врат, мајку ти... – мрмљао је док га је свлачио. Следио је још један златиборски џемпер, затим дуксерица, кошуља, ролка...

После ролке није било ничега. Ни одеће ни тела.

ТРАГИЧНА СМРТ

Устао сам из кревета, умио се и умро. Зато на овом
конкурсу на мене не рачунајте.

ПРИЧА О ЈЕДНОМ СНУ

Сањала сам нешто лијепо. Била сам на једном
пропланку и једна ластва је летјела управо изнад мене.
Прича са вјетром, помислим. Она као да ме је чула,
спустила се и, иако није имала уста већ кљун, рекла је:
*Своју пјесму (а не причу) дијелим са вјетром. Реци коју ћеш
пјесму да ми поклониш, да је пјевам кад стигнем на југ?*

*Чувала сам, птицо, нешто такво само за себе. Нико
за то није знао и нико ме није питао све ове године док се
једног дана, овог дана, ниси појавила ти, одговорим.*

*Мислиш, док се није појавио вјетар који ме је донио,
побједнички је узвикнула.*

*Поред тебе сам, реци, чула сам како ме дозива
вјетар.*

Значи, он може да ме чује, он је ту.

А затим ... нешто сам шапутала.

Причу или пјесму? Ласти или вјетру? Теби?

Не сјећам се.

ОСЛОБАЂА СЕ

...осумњичени Лаки да је на подмукао и свиреп начин убио, сада пок., Лепог. Свестраним испитивањем чињеница Суд је утврдио: критичног дана у Лакијево двориште ушао је познати утеривач дуга – Баца заједно са, сада пок., Лепим, тражећи да Лаки врати дуг од неколико хиљада марака. Уз то је претио Лакију да ће га, ако одмах не врати дуг, убити.

Знајући ко је Баца, а у изузетно великом страху за свој живот, Лаки је брзо узео унапред припремљену пушку и, онако из страха, повукао један па други ороз двоцевке. Међутим, Лаки није могао предвидети да ће се Баца хитро бацити на земљу, тако да је сачма из обе патроне погодила изненађеног Лепог, који се налазио непосредно иза Баце и који је на лицу места издахнуо.

Суд утврђује да је Лаки ненадано и из нехата убио Лепог те га ослобађа од кривице за ово убиство.

...молим те да овог мог Малца пустиш из истражног затвора... Јесте, крив је... са буразером од стрица мрднуо је сву робу из пуног камиона.

Гос`н судија, ја ти гарантујем да неће бежати кад га пустиш; ето, сад је април, а у мају му се завршава школа и ако се сутра не појави тамо, прднули смо у чабар и он и ја...

Јесте, гос`н судија, нисам веровао да то он 'оће и да то може, али га буразер увукао, онако, иза мојих леђа...

Ма, гос`н судија, молим те, пусти ми га... са`ћу га шрафим са момент кључем од дванаест кила; да га... ја... научим памети!

Једва чекам, гос`н судија, да ми падне у ове шаке... да га ја приупитам: зар се пола камиона мрднуте робе вуче директно кући?...

ТРУБА MILES DAVIS-A

Сео је заваљен у фотељи са погледом који је стрпљиво чекао на саксији са цвећем. На радију је ишла нека умирујућа лагана музика, труба Miles Davis-a. Ноћна свежина је освајала све већи простор његовог тела. Улица је била пуста, чуло се само једнолично добовање кишних капи. Устао је и лењо се упутио ка вратима стана. Застао је да удахне ваздух и покуцао у брзом ритму. Усне му се развукоше у осмех. Пребацио је тежину са ноге на ногу, нехајно се наслонивши на зид, очекујући како ће му сваки час отворити и бацити се у загрљај. Закуцао је поново, мало јаче него претходни пут. Ништа, никаквих звукова. После пар минута чекања осмех је одложио у унутрашњост. Требаће му за неки други пут. Вероватно није код куће, помислио је, доћи ћу сутра. Вратио се у дневну собу и сео у фотељу. Поглед је одложио на саксију са цвећем.

Он је рекао: Нека буде ноћ! И би тако. Убрзо би и поноћ, луда као за баксуз. И би сцена и на сцени завеса, а када се завеса подиже сви су се нашли у чуду. Као лутке на навијање свако је пошао својим путем, често се сударајући са другим луткама. Свако је био заокупљен сопственим циљем који му сијаше у очима. Настојали су проћи једни кроз друге, безуспешно. Није их обесхрабривало, напротив, давало им је додатну снагу. Без помоћи на хоризонту могли су само незадрживо напред. А напред се, као за инат, није имало где. Испред њих би се испречила иста таква лутка која је махала ногама на празно у механичком ритму трошећи батерије. Викали су беспомоћно -"Мама, мама" – када их окрену на леђа.

НЕКО МИ ЈЕ УКРАО НАСЛОВ

Митар Раванић, звани Столпник, налазио се у аутобусу број 95, притиснут гужвом. Зној се сливао мислима, прљајући му душу овом приликом. Митров поглед је често падао на младића који је седео до прозора.

"Млади господине, да ли бисте ми уступили место, имам грозницу!"

"Па шта, и ја имам жену па се не жалим" – одбруси непознати и настави да гледа кроз прозор.

Судбина је била мишљења како Митру Раванићу ипак треба пружити још једну шансу.

У том су сви путници вриштећи и као један нахрупили ка излазима, неки на врата а неки, богами, и кроз прозоре, како је коме било згодно.

Столпник је сада могао на миру сести где му је воља, само да и он није следио пример осталих. Неки људи заиста не знају шта хоће.

Васа Радовановић

НАЈМАЊА МОГУЋА ПРИЧА О ВЕЛИКОЈ ЕКОЛОШКОЈ КАТАСТРОФИ

Убијање човека – дрво по дрво.

ДОЛАЗЕ ХИЈЕНЕ

Долазе хијене. Изненада. На препад. Завијајући.
Долазе у чопору и трком. Долазе и осионо и безобзирно.
Долазе хијене. Склањајте своју децу. Затварајте прозоре.
Закивајте врата. Добро отворите очи, оружје не помаже.
Постале су отпорне на метке. „Можда и отровна храна –
крволоци су жељни меса“. Долазе хијене. Изнебуха. На
препад. У чопору. Што их више требите, то их више има.
Долазе хијене, узмите свој крст у руке, данас је – бити ил`
не бити.

Владан Сокић

НАЛАЗАЧИ ИЗГУБЉЕНОГ БЛАГА

Србија је богата земља. Много је злата у њеним
недрима скривено. И чека упорне и храбре копаче из целог
света да је походе, као Елдорадо што су походили. И
цепове своје жути металом да напуне, као некада што су
их пунили.

Ипак, до златне грознице још увек није дошло. Јер,
велико је питање исплати ли се копати два метра у дубину
због једног или два златна зуба!

ТРУЛА ЈАБУКА

Била је на високој грани, а није обрана. Давно је сазрела. Једна страна је задржала црвену боју, а друга је била зелена. Прскали су је уранијумом па се црв увукао у средину и нагриза је изнутра. Колико је трула, то још нико не зна, и коју страну црв више нагриза.

Зрела је да отпадне, а кад тресне о земљу, раздвојиће се на два дела.

Питање је само кад ће пасти и у којој половини ће остати црв да је докрајчи.

ЈА, БОРХЕС
(приручник за гутаче светлости)

Кажу да на планети постоје четири потпуно истоветне особе. Једна живи на северу у Хипербореји, друга на југу у граду Мајмуна, трећа на истоку у високој Кули од слоноваче, а четврта на западу у Магарећој Републици. Пресек њихових судбина у координатном систему времена назива се *Прц* и када би се остварио, довео би до Апокалипсе, Смака света. Био би то крај свему постојећем. (Овде је средина текста!)

Главни заповедник Ослободилачке Војске Југа, Емилијано Запаата, седео је испред куће у својој омиљеној столици за љуљање, махао лепезом испред лица терајући муве, знојио се као прасе и размишљао: “Ми живимо у мраку и наша је дужност да из њега изађемо...” У том тренутку с неба почеше да падају печене шеве и он заигра од среће. После је ушао у кућу и водио љубав са женом и свастиком, али то и није тако важно.

Овај текст може се читати унатрашке (то је мушка верзија), а можете кренути из средине, да би се на крају вратили на почетак (то је женска *ab ovo* верзија). *Ја умет и да цртам, па ако хоћете, могу и то...*

СВИЊЕ

Неко је рекао да су свиње најпааметније животиње. Упоредио их је са делфинима и закључио: “Делфини су много глупљи!” Била је то сасвим обична конверзација, без већих амбиција, без дубоких мисли, без просеравања.

За суседним столом седеле су две свиње и јеле Шатобријан. “Хајдемо вечерас у оперу”, предложи једна од њих оној другој. “Не могу, имам заказано код зубара”, одговорих.

ОДЛОМАК ИЗ МЕМОАРА СТАНИСЛАВА МЕРЧЕПА

(другог човека Службе државне безбедности пропале државе)

Када сам те вреле вечери упознао Великог Човека, нисам ни слутио да је то Он. Ништа у његовој појави, држању и усиљеном понашању није наговештавало ту величину. Напротив, био је то проћелав човечуљак, немирних очију и дрхтавих руку. Седели смо са неколицином пријатеља у кафани „Орач“, пили и забављали се. Изненада, Он устаде.

- Не очекујте ништа од других – говорио је – нико није дужан да вам помогне. Када се будете нашли у невољи, а будите уверени да ће вам се тако нешто засигурно кад-тад догодити, једина особа на коју ћете моћи да се ослоните јесте ви сами!

- А Бог? – упита дебељко који је седео за суседним столом.

- Бог?! – зачуди се Велики Човек. – Не молите Га за помоћ, молите се да вас Његова помоћ заобиђе.

Затим подиже са стола флашу и поче да се полива пивом по глави.

Каризматична личност, луд као струја, импозантан говорник... Жене га нису волеле зато што је стално смрдео на алкохол.

ДРАГА САВЕТА

Имам два увета, као и већина других људи, али мени су уши пуне нечега што код других људи не виђам. Да ли сам ја нормалан?

ДВОЈКА

Двојка је срећан број за човека. Она је знак који ме стално прати. Видим је као продужетак мисли која се остварује. Видим је у разним облицима и значењима. На тајновит начин се понавља исти смисао у одређеном временском периоду. Замршен је пут како до тога долази, а долази сигурно и без кашњења. Удвајам се и сама не бих ли изашла у једнострукости. Сада знам да је то додирнути савршенство.

ЈУТРО

Урањам у јутро као у благо у коме се ваљам, једва успевам да не потонем и удавим се. Као испирач злата кроз решетку дана одбацујем шљунак и муљ да бих добила зрнце што сија, што ме греје и чисти. Нећу стићи да распакујем шифру сопственог трајања, тајну превелику за дужину људског века. Када бих се помирила да у играма око живота и смрти нема мистерије, све моје мисли пале би у воду и нестале. Све бих учинила да ми постајање не личи на заборав, а све чиним да постане.

Мени је одређено да стално умирем и изнова се рађам. Игре Феникса и пепела у непрекидном низу. Не знам где једне и друге почињу и завршавају се. Знам да врте вртоглаве кругове. Све ме то умори и окамени па стојим Сфинги слична.

Далибор Додић

ЂОРЂЕ ИЗ ЏУНГЛЕ

Ђорђе из џунгле по цео дан скаче по дрвећу и вришти. Ђорђина, његова лепша половина, по цео дан скаче по дрвећу и вришти. Док воде љубав, Ђорђе скаче по Ђорђини и вришти. Или Ђорђина скаче по Ђорђу и вришти. Њихов живот је врло монотон.

РОЊЕЊЕ

Узео сам опрему за роњење и скочио у воду. Са задовољством сам гледао морске рибе, морске звезде, морске краставце. Једино ме је морски смор сморио.

Данијела Ајдуковић

СВИТАЦ

Свитац на цигари сијао је и светлео.
Обасјавао је читаву собу.
Свитац је летео.
Тражио је погледом другог свица.
Угледао је младића.
Додиривао је жицу на гитари и имао је на другој руци
свица на цигари.
Гитара је била златна и она је сијала.
А сијалица се одмарала.

ЛИНИЈА

Већ исте ноћи, после Револуције, исцртали су линију по фасадама кућа, зграда, школа, продавница, пропалих фабрика, успешних и неуспешних фирми свих наших градова. Она је била нешто виша и друге боје од избледеле, више пута кориговане, линије из претходне, Велике Револуције. Народ је спонтано, из навике, још првог јутра, купујући јутарњу штампу, у редовима за хлеб, на станицама, у својим сусретањима, свој погрбљени став кориговао у односу на прописану линију. Али, једна девојчица, чекајући тату, из школске торбе је извадила креде у боји. Упоредивала их је и питала пролазнике која је боја те линије. Људи би збуњено застали и погрбљено журно настављали. Чак је и тата уморно слегнуо раменима! Али, рекао је, изабери боју коју волиш. Подигао је ћерку на рамена и она је знатно изнад прописане линије плавом кредом нацртала кућу, Сунце, децу, дрво и облаке.

БОКСЕР

Боксер је ушао у кафић. Имао је велики спљоштени нос и још веће уши. Уши нису имале везе са боксом. Попио је пиће, устао и пребио девојчицу што продаје руже. Пала је на под од првог крошеа. Девојке су га задивљено гледале.

ЈА, СНОБ

Престала сам да пијем turkish coffee, пијем само Jacobs. Моје нокте негује мешавина Ives Saint Laurent лака и млевених дијаманата. На мом телу је најскупљи свилени доњи веш, а мој папагај течно говори шведски, португалски и енглески са ирским акцентом. Каква штета што сам робот!

МИЛОШ ВОЛИ УГЉЕНЕ ХИДРАТЕ

Ананас, сушено воће, ражани хлеб, питу са киселим купусом, кексеве разне, макробиотички хамбургер, па затим сокове без шећера, пасуљ, бонжите и печурке... На сарме не даје ни пет пара! Ни на чварке такође. Ако вам дође у госте, а ви га, не дај Боже, којим случајем понудите свињским печењем, здраво ћете га увредити! Неки би рекли – прави млакоња. Неки би рекли – Србин за XXI век. Просудите сами!

ДЕЧЈА ПОСЛА

Док се још играо, са сваког службеног пута трудио се да сину – као и отац мени – донесем понеку играчку. Не било какву: требало је и мене нечим да опчини. Тако сам једном, дуго тражећи, одабрао у низу плишаних зечева оног најнеприступачнијег – само зато што је био некако посебан. Продавачица се (за њу су, забога, сви исти!) невољно успентрала – успут порушивши којешта – али не узалуд. Нисам издржао, морао сам да га на лицу места покажем колегама. „Погледајте га – има душу!”, говорио сам распевано, на шта су се сви, додуше пристојно, смејуљили.

Мој дечко је одмах схватио. Дочекавши ме већ у кревету, само га је, обема рукама, стегао, прислонио уз главу – и заспао. Заједно су светлили у мраку.

Кроз прорез на ролетни, као играјући се, отима је тами, полако, део по део: најпре на прстима, не зауставља се – једва приметно јој клизи преко длана, уз подлактицу, па дуж читаве руке (у сну тако нарочите), све до рамена – и, ево, већ је на врату, већ на образу, на оку које обасјано почиње да жмирка, да се одазива... Или управо сања? Прсти се мешкоље.

А човек крај ње, све време будан, помислиће с нежношћу којој не може одолети: „Ипак се окреће!”

САН ЗИМСКЕ НОЋИ

Умилно се осмехујући, благим гласом, Марија је лагано померала своје пуне усне на начин који као да је само она знала:

- Чим сам те видела – рекла је Виктору – ја сам те препознала, знала сам да си Ти Тај! Осетила сам те! Од тада, увек кад погледам твоје очи, видим одраз мојих, као у огледалу. Понекад помислим, љубав је чекала на нас! Ти си смисао мог живота, мој циљ и мој сан!

- И ти си мој сан! – рече Виктор и те речи га пробудише. Био је знојав и сам у хладном кревету. Марија је сада већ била далеко...

ПРОТИВУРЕЧНОСТИ

Нема толико новца да би сви могли да будемо богати.

Нема ни толико среће да би сви били срећни.
О љубави да и не говоримо...

ОДЛИЧАН 5

Професор се мало насмејао, кад зграби сиву хемијску и... нацрта цветић. У индекс. Из фиоке је извадио фломастере и обојио латице. Онда се намрштио и лизнуо прст. Спустио га је, испод „оцене“.

Изјурила је напоље. Утрчала у кућу и... истргнула цветић. Почела је да сриче на глас: воли ме, не воли ме, воли ме, не воли ме...

ФАЛИ МИ

Требају ми две оцене да будем врло добар. Недостаје ми триста динара да купим патике. Фали ми идеја за кратку причу. Од приче одустајем.

Пили смо пиво поред зграде. Сунце је сијало. Ветар је дувао као кроз тунел за аеродинамичко испитивање. Сели смо у кола. Довољан је био милиметар одшкринутог прозора да не буде врућина.

Ни сам не знајући зашто, Професор је решио да се јави на тај конкурс за причу. Чврсто је веровао да је његов наизглед досадни живот у ствари вулканска драма. Да је то некеме поверио, сигурно би био исмејан. Сви су га знали као изузетно образованог и начитаног професора књижевности, заљубљеног у Пруста, Шекспира и Достојевског, и педантног, али не упадљивог самца, увек са наочарима на носу и књигама под мишком.

- Не знају они који авантуристички и бунтовни свет лежи иза мојих наочара. Сад, када будем ставио цео свој живот у ову причу, видеће се ко је Професор – помислио је и сео за сто са пером у руци. Његов тајни живот се просуо по папиру, а када је завршио прву страницу, схватио је да, по пропозицијама, мора ту и да заврши. – Зар овде мора да буде крај мога живота? – запитао се и осетио прве болове у грудима и глави.

Онда му се све замрачило пред очима...

СЕТИТЕ СЕ СВОГ ДЕТИЊСТВА

Црвено ми прелази преко очију. Одједном је све нормално, само ме нешто гребуцка по горњем делу тела и рукама, али, ево, поново црвено. Опет неко време видим све нормално, али то бива кратког даха. Сада пролази зелено, па нормално, па зелено опет. И даље се не померам. Сад је све у реду, све је јасно, али не задуго. Не, ево га плаво. Прошло је. Докле више! Не могу више да издржим ово гребуцкање. Враћа се плаво, напокон. Ух, доста ме је свега. 'Оћу кући да се играм са својим играчкама, али мама ме чврсто држи за руку, док ја нервозним трзајима покушавам да се истргнем и побегнем. Неколико тренутака касније чујем како тамо негде горе мама говори продавачици: „Спакујте нам, ипак овај црвени џемпер.”

Не знам зашто, али инспирација за причу ми се увек јави кад легнем у кревет. Тада ми сан бежи са очију, а ја покушавам да приведем причу крају. Када је већ некако осмислим, онда се уплашим да ћу је заборавити до јутра. Тада устајем из кревета, узимам оловку у руке и почињем да пишем бранећи је од заборава. Пут до коначне фигуре дуго траје. Стално пишем, бришем, одузимам и додајем. И тако све до јутра. Ево, опет је свануло.

СЈАШИ-УЗЈАШИ

Сјаши Курта да узјаши Мурта, докле ату муда не отпану.

Курта се сјајно брани, сви му завиде, а Мурта зајашио па јаши ли јаши, ат посрђе, али шта ће, ат ко ат, навикао “ко магаре на шиљак”, па, ипак – иде.

Када га вежу пред “механу”, ат се (шта ће друго!) нада да ће се велможе, коначно, договорити и мало га погледати, набавити му макар какве таљиге (лакше је вући но носити!), ал` цабе, допало се Мурти да јаше. Док је коња – биће и јахача.

А и таљиге би морале бити повелике (бар са 18 сицова!) па кад све сабереш – ату се исто вата.

Само да се неко не сети “ротације”, има и атов чукунунук да тегли колективног Мурту, ако дотле дотекне и не отпа`ну му муда начисто.

НЕДЕЉНО ПОПОДНЕ

Јовица не пропушта ниједну утакмицу. Увек је на стадиону. У осмом секунду двадесет првог минута дуго чеканог дербија избија туча. Полицајци утрчавају у публику. Један од њих, можда случајно, можда намерно, дотрчава до Јовице и почиње да га бије. Јовица подиже прст и ватра убија чика пандура. Двојица полицајаца бесно трче ка Јовици. Из Јовичиних очију излеће црвени зрак и полицајци остају где су и били. Спаљени. Десет полицајаца јури ка њему. Јовица одлеће у небо. С облака наставља да прати утакмицу. Он је ватрени навијач.

МИЛАН ЗАРИЋ

Зовем се Милан Зарић. Име ми је Милан, презивам се Зарић. То значи да сам ја Милан Зарић.

ПРАГ

Он гледа у ноге одоздо. Неко га закахи, неко нагази, а сви пређу. Преко њега се може само у два смјера – а увијек напријед.

Привезао ме пупчаном врпцом за себе! Морам преко њега, али не могу од њега. Невидљиве ране нас чврсто вежу. Мисли капљу. Ако долазе свана, зауставе се на прагу, ако иду вани, завуку се под праг. Праг их запечати. Чува и памти.

Не напушта ме! Ни ја њега! Кад бих могао да га напустим, не могу ожилке. Завичају, пун сам ожилка!

Опет сам ту. Сједим на кућном прагу. Одмарам успомене. Узбуђује ме немир тишине! Гледам: преко њега ни мрави не прелазе. Ни њих нема. А мрави су живот.

- Ја нисам гост – рекох му. А он ми одговори: “Да, сјећам се! Давне шездесет и друге, оставио си ми поруку о привременом одласку који још траје...”

У праву си! Траје, и позлеђује рану (не)напуштеног завичаја.

СВАДБА

Диван двадесет осми фебруарски дан деведесет осме. А личи на сендвич. Смисао и среће и растанка у очима се назире. У очима мајке и оца између великог узбуђења и радости стидљиво су наслагани танки редови суза. Они, данас, удају најстарију кћер. Сузе нису само за њу. Негдје у дубини мисли и крајичком погледа испраћају и преостале двије. Старијој овај дан личи на диван сан, а млађој на необичну игру. (Старија иде у седми, а млађа у први разред).

Огледало и растанка и среће у очима се назире.

Живота Станковић

С(Ф)УРОГАТ

Некада су људи били од крви, мяса и костију, а сада је све сама протеза, рече реинкарнирани робот реинкарнираном Ајзеку Есимову.

ЧЕМУ ОСКУДНА ВРЕМЕНА У КРАТКИМ ПРИЧАМА

- Могао бих у форми дијалога да напишем сто педесет и пет кратких прича. То је, сада, профитабилно. Постоје само конкурси за кратке приче. Награде су скромне, али ни уложени труд није превелик. Мада не знам чему оскудна времена у кратким причама?
- Хоћеш рећи: чему кратке приче у оскудним временима?
- Не! Ја говорим о овим временима, а не о кратким причама!
- Али, ти желиш да пишеш кратке приче!
- Подсетићу те, рекао сам: Могао бих у форми дијалога да напишем сто педесет и пет кратких прича! Дакле, могао бих, што уопште не значи да ћу то и да урадим.
- И то не само зато што ништа не знам.
- Једино понешто знаш о овим временима.
- Када боље резмислим, чини ми се да знам све о њима.
- Обоје много тога знамо о овим убогим данима, али ништа не знамо, а чини се да и не желимо да знамо, о кратким причама.
- Можда је ово почетак једног дивног пријатељства.

Можда је то могло да се назове бунтовништвом, неприхватањем стварности, али чинило му се да свет није најбоље спакован.

Био је млад човек без сталних обавеза и родитељи су га још увек издржавали. Увече, отприлике у време када би на ТВ-у почињала информативна емисија Дневник, облачио се у црно, одлазио у град и бесциљно шетао улицама затрован музиком коју је код куће слушао.

Суботом и недељом одлазио би у дискотеку. У почетку их је мењао, али се убрзо одлучио за једну. Звала се једноставно: Ф. Нико га тамо није познавао, нити успевао да упозна. Све време би престајао наслоњен на бетонски стуб поред улаза.

Понекад би отишао поред шанка и, ако би било места, стао уз пулт и наручио кока-колу. Знао је да то нема неког дубљег смисла, но није успевао да се отргне. Ни музика коју је пуштао диск-џокеј није му се превише допадала. Није то била музика коју је слушао код куће. Само други диско клубови у граду емитовали су још лошију музику.

Тако су пролазиле суботње и недељне вечери. Празно, пасивно. ТВ-програм је могао да избегне, не и досаду.

ДАВНО

Било је то давно, давно... У ствари, давно је то било.

ДЕДИНО ПРИЗНАЊЕ

“Док сам био нежења и таксиста, возио ти ја често странце са аеродрома. Код њих сам и видео како изгледају цигарете *Кент*. Свидело ми се како изгледа она паклица и пожелио сам да поред себе имам нешто лепо. Ето како сам почео да пушим.”

ПАРАЛЕЛЕ

- Шта мислиш, хоћемо ли се додирнути?
- Не знам. По геометријској теорији ћемо се додирнути и сећи у бесконачности, али све је неизвесно, и добро је што је тако, јер неизвесност у бесконачности и даје чар постојању...

Зоран С. Живковић

ОТПАЦИ СТВАРАЊА

Лако је теби. Ти у Бога не верујеш. Ја не верујем у људе! Сви смо налик пиљевини.

Бог?! Он нема ништа са тим. Њему свака част и слава!

Бог је столар, који се, окончавши Стварање, у жељи да ништа од отпадака не баци, одлучио за рециклажу.

И, роде, ето нас!

СУНЦЕ У ЧОВЕКУ

У дому смо за старије малолетнике. Чекамо да се појави мој отац и да ме васпитач преда у његове руке. Време за отпуст истиче, а од оца ни трага ни гласа. Сви смо нестрпљиви. Ја се нудим да га потражим по згради, а ако треба, и око зграде. Али не верују ми.

Тада улази мој отац: сав задихан и са жутим лавором на глави. Говори да је аутобус каснио и да не може да се задржава јер аутобус за кући само што није кренуо. Верују му.

Стигли смо у наш град. Отац, изгледа, нема намеру да идемо право кући. То знам, јер са аутобуске станице крећемо ка центру града. Обилазимо кафане: отац ме свима показује и говори да сам управо дошао из војске.

Најзад стижемо кући. Мајка гледа у оца и, мислим, почиње да плаче: Господе! Шта ради лавор на твојој глави?

Отац се насмеши и рече: Он помаже да личим на сунце.

Док сам скидао са Интернета америчку игрицу о хватању Осаме бин Ладена, прекинула ме је сподоба у карираном оделу што је кроз отворена врата ушла у моју собу. Са собом је унела торбу пуну америчких летећих војника и пустила их да лете око мог лустера и испуштају гованца на мој тепих и мој намештај. Покушала је да ми их прода за по сто евра сваког. Најзад се сагла и сасула ми у уво: “Српски војник је одличан летач, руски војник достиже брзину звука, али амерички војник лети брзином светлости и постаје невидљив. STEALTH!”

Одувек мрзим трговачке путнике, а од рата наовамо осећам и велико гађење према војсци и војницима. Устадох да узмем спреј против инсеката, али се карирани постави испред мене и заузео позу професионалног боксера. Онда сам га молио да своје војнике спакује назад, али он то није хтео да уради.

Изнервиран његовим одбијањем, потегох “калашњиков”.

ХОТЕЛСКА СОБА

Волим да имам мушкарца крај себе. Нису паметни, али пријатно је са њима. Мислим да су створени само за женско уживање. Њихова грађа. Тај мишић!

Огрнула сам баде мантил: свежина и срећа избијају из мене. Застајем на вратима купатила и кажем радосно: “Ево ме!” Из полумрака собе не дође одговор. “Ево ме:” кажем мазно. После неколико секунди кажем изазовно: “Ево ме!”

Очи ми се привикоше на полутаму. Мог мушкарца нема у кревету. Нешто ме пресече преко стомака. Почињем брзо да повезујем ствари. Он се не лудира више мојим деловима. Нити ме везује за табле од кревета. Метак добијам све ређе. Чини ми се да губим свог мушкарца. Господе, поново се предомислио, помислих. Разочарана полазим ка тераси. И, грешна ми душа, затичем мог мушкарца гологузог на поду иза кревета. Ради склекове.

Зоран Ханс

...И ШТА ОНДА

Широка улица и пешачки прелаз. Велика црква и малецни киоск. Лото и спортска прогноза. Плава хемијска и црвенкасти тикети. Огромне амбиције и трачак наде. Баксузне куглице у бубњу и лопте у погрешним головима. Стари ритуал чекања и нова жаљења.

СЛАДОЛЕД

Најзад је, низ фабрички олук, исцурило осам напорних часова. Веома уморан, чекам аутобус за град. Из огромне гужве допире безброј нагласака. Од дневнополитичких питања до синдикалних проблема. Избегавам узалудне дискусије. Трудим се да не чујем лоше вести.

Поправљањем расположења лакше подносим станични кошмар. Код куће ме чекају две пуне посуде, јутрос умућеног, сладоледа. Када нагло запушим уши, уместо радничке граје, чујем звук миксера. Док жмурим, видим замрзивач који одлично хлади. Једва чекам да стигне тај бус.

Ива Брдар

КОПЕРНИК

Музика

Испод толико ствари се крије толико музике да кад би сви људи овог света открили њен делић, наша планета не би била округла већ равна, а ми, чим бисмо се издвојили из слузаве опне којом смо до тог тренутка били опкољени кроз цевчицу наших снова и ступили на немагленасто тле, осетили бисмо харизматичну арију људске среће из сваке поре наших пронађених душа.

Проницљивост

Ја знам да је Земља равна. Имам и доказ за то тврђење. Сваки пут кад покушам да је додирнем, она се претвори у лопту како би ме заварала. Али само ја могу да проникнем кроз њену лукавост.

Људска фарма

Прича ми madmoiselle да смо сви створени савршени, само су неки савршенији од других.

“Извините на мом упаду, али да ли сте знали да је лопта равна?” – упитих је.

Протумачивши моје питање као исмевање њеног
цењеног закључка, у тој мери се наљути да рече слугама:
“Испратите сместа овог надменог господина! Сместа!”

И ја се откотрљах.

ПРИНЦИП СУДБИНЕ

Леонс, 4 г.

Хоћу бомбоне! Хоћу бомбоне!

Леонс, 17 г.

Сви животи моји неми су, животи моји слепи су и потпуно
глуви пред тобом јер сваки нови дан буди сумњу у
постојање без љубави далеке и блиске, постојане и
магличасте, комично-трагичне. Узалудно те тражим у
мраку лудила. Пронађи ме!

Леонс, 35 г.

Драга, ручак је на столу. Треба само да подгрејеш сарме.
Повео сам Лену у вртић. Бићу у Институту за економске
студије на 873-251 ако ти будем требао. Немој да ме чекаш,
долазим касно. Кључ је испод отирача, ако га немаш.
Љубим те.

Леонс, 68 г.

1 водоравно

Аутоознака за Панчево ПА

Оса ЗОЉА

Леонс, 73 г.

Не могу више. Опростите ми сви.

Волим вас заувек

Ваш Леонс

СЛАДОЛЕД

Сједећи и као читајући новине, погледао сам у небо и сретно закључио да ће сутра бити лијеп дан и да ће она опет бити ту преко пута и да ће опет под својим малим сунцобраном продавати сладолед и да ћу опет уживати гледајући је и да ћу опет отићи и купити си један „њен” сладолед и да ћу јој опет поновити како ми је комбинација ванилије и чоколаде најбоља и да ћу опет видјети њен смјешак и да ћу покушати објаснити како ми је њен сладолед посебан ужитак и да ћу опет остати без ријечи и да је опет нећу упитати што ради навечер и да ћу се послје тући по глави због тога и да ћу опет куповати новине и да ћу опет као читајући гледати у небо и да ћу опет умјесто слова видјети само њен смијешак и да ћу опет отићи и купити си један сладолед...

КЛОПКА

Губим се у нитима паукове мреже. Питам се да ли ћу икада успети да пређем све те нивое. Лелујам у мрежи при најмањем покрету и плашим се да не паднем у амбис... Високо сам и све изгледа тако далеко.

Неко је тог јутра ушао у собу и кренуо да свлачи са зидова успомене...

ПРИЈАТЕЉУ

Пријатељу, зашто ме не замолиш да кроз пустињу живота корачамо удвоје, већ ме молиш да ти песак са усана скидам...?!

ОДЛАЗАК

Људи су се лагано окупљали пред улазом. Ово је последња представа у овој сезони, у овом граду. А мени је ово последњи радни дан у каријери. Целог живота су ми се смејали у лице... И нека су – за то сам плаћен. Поправљам још једном шминку пред наступ. Последњи пут на сцени. Одлазим. Ход ми прате аплауз и повици. Скидам шминку, седам у публику и покушавам да се смејем у лице неком новом клоуну.

ДОГОДИЛО СЕ НА ДАНАШЊИ ДАН

Био је диван летњи дан. Диван, како то само у причама дан уме да буде. Црвенкапа је весело скакућући ишла баки кроз шуму, а онда су је пресрели партизани.

Наравоученије: има дана када човек зажали што није срео вука.

ГРАД

Мала вила шетала је сивим улицама. Дивила се каменој моћи зграда и говорила им је, као некад дрвећу. Прозирним очима гледала је људе, сиве као камен плочника. Разумевала их је тонући у црне кавезе града, дајући им своја крила. Рођена од љубави, певала им је и виленела са њима учећи их вечном сну. Но они, са сивом скрамом у очима и срцима увијеним у пластику, нису разумели њу. Чаробница чара, мислили су. Шарена крила су лаж, и љубав је лаж, и машта је лаж. Боје су лаж. Видели су само сиво. Била им је смешна, тако наивна, назвали су је лудом. Уморени сивим злим светом, тражећи забаву, одсекли су јој крила. Заробљена у конструкцији града осећала је како град дише. Знала је да више није мала, знала је да више није вила, већ само пион – безлична фигура у сивој градској машини.

Има људи који су још увек оптерећени
гравитацијом. Захваљујући њима пада киша. Она
љубичаста летња што мирише на августовско гробље у
Техерану или пастрмкина леђа. Понекад, док сричем цез,
нешто ми кврцне у глави тако силно да не може стати у
небо, а никад више не сиђе на земљу. Због тога не могу да
покиснем, земљу овлаш додирујем на неки волшебан начин
конзумирам кисеоник.

Ја њега алегоријом, он мене буквално. Ја њега
буквално, он мене тумачи. Кад бих га хлебом, он би ме
мотком. Ја га каменом, он мене орхидејом. Ја узмем ту
орхидеју, па је приљубим нежно, сасвим нежно за непце.

То је он. Дође. Седне. Ћути. Онда ћутимо заједно.
Божанствено ћутимо. Тако јако да заћуте и они око нас.
Понеки шетач само баци поглед. Ћутке приђе келнер,
прође аутобус. Ћутке лаје пас преко пута баште. Ћутке
псује такси црвено светло. После пар сати се лепо
поздравимо. Пита кад ћу да дођем да се лепо испричамо.
Пре но што одем завезује пертлу, пољуби ми кроз косу
десни образ, онда мирно одјуримо на своје превозе. И
мељемо, мељемо, мељемо...

Катарина Новаковић

АПРИЛ У БЕОГРАДУ

Данас су престали пљускови. Небо је тромо, као да
се уморило од дуготрајне кише, па баца ситне капи. Те
ситне, најситније капи чине слику града мутном. Људима
су мисли мутне, њихове главе су ошамућене од
дуготрајних падавина и ниског притиска. Сељаци се зато
радују, јер киша, та вода са неба, несебично запљускује
земљу која ће ускоро изнедрити биљке, те плодове који
толико значе.

На селу киша припрема живот многим биљкама и
животињама, а у граду је један осушени цвет и даље сув...

БЕЛА ВРАТА У ЦРВЕНОЈ СОБИ

Понекад, а то уме да буде често, пожелим да кажем да волим, тог неког. Пожелим, али се плашим да то кажем, чак и у себи. Најчешће су то хипотетичне приче, сцене натопљене мистиком бајке, када ја шапућем.

Понекад пожелим да кажем само то, само те две речи, а онда, тај неко може и да ишчезне. Тај неко не мора чак ни да чује те речи, те две речи.

Онда се пробудим из тог бајковитог привида и одлучим да то и урадим. Једноставно одем, нађем некога, кажем му те две речи, помазим га, загрлим га, а он ми узврати веселим махањем репа.

Зашто је толико лакше волети животиње?

Младунче беле чапље се неспретно шетало граном. Несразмерно дугачким ножицама је испипавало суву грану желећи да стекне сигурност коју је њена мајка поседовала. Пре сигурности следе успешни несигурни кораци. Овај је био неуспешан. Мала чапља је изгубила равнотежу и бућнула у бару. У бари су је чекале вечито покретне чељусти црвене пиране. Стравичан приказ. Бели зуби и црвена боја.

У исто време, на другом крају планете, једна девојка је, већ извежбаним покретима, наносила црвени кармин на усне. Размазала је кармин и још једном се погледала у огледалу. Добро је. Црвени кармин није остао на њеним лепим, белим зубима.

ПАС, МАЧКА И ЛИСАЦ

Веран као пас, умиљат као мачка, лукав као лисац.
Па шта ће ми бољи мајмун!

АЛИБИ

У адресару господина Антонија Ж. Аксентијевића, лежи записана гомила старих телефонских бројева: пријатељи из детињства који су се већ одавно некуд одселили, другови из школе на чије годишњице матуре никада не иде, људи из војске које није видео од “скидања”, рођаци са којима одавно не говори, бивше девојке, ликови из случајних познанстава, умрли, нестали, заборављени...

Оно мало људи које понекад зове нема у именику. Њихове бројеве зна напамет.

Сваких пар година, кад купи нови адресар и баци стари, раскупусани, господин Антоније са расутих листова уредно препише све ове адресе и телефоне, сигуран у то да их никада неће позвати.

Господин Антоније Ж. Аксентијевић тако ствара савршен алиби за све изгубљене године.

ИГРА

Сваки пут кад пођем у Београд бака ми тутне у руке
пар штриканих, вунених чарапа:

- Понеси их на факултет!

Бака живи у својем времену и факултет замишља
као седмоглаву аждају од које ми прете разне опасности.
Чарапе су ту да ме чувају.

Наравно, пошто више нико не носи вунене чарапе, а
ни зиме нису од бакиног времена, чим стигнем у Београд,
чарапе стрпам у најнижу фијоку регала.

Кад накупим десетак комада, седнем, запалим, и
полако их опарам. Следећи пут, кад кренем кући,
прошверцујем до бакиног ормана неколико клупчади
вунице.

Она се прави да ништа не примећује.

Милан Геговић

ЧУДО

Стојим испред кавеза с мајмунима. Ћутим. И мајмун
ћути. Све се надам да ће да проговори и пита ме: “Је ли,
брате, реци како си побегао, па да и ја одем!” Али ништа.
Мајмун ћути. Штета! Била би то добра прича.

ПЛАНИНА

Дечак је пао са планине. Не знам где сада да га тражим.

МАЛЕ ПРИЧЕ

(Бајка у прелазном периоду)

Извесни патуљак је често долазио код властелинке, у парк, која се онде одмарала од ноћног оргијања по пријемима и баровима.

Приликом тих посета он јој је причао мале приче о малој Србији, малој влади, малом председнику, малим покрајинама, малој привреди и пољопривреди и малим људима.

Биле су то приче, малтене, као приче из 1001 ноћи.

Једнога дана се властелинки досади, па рече:

- Врло си ми драг, али причаш глупости. Како то, кад мени мој властелин каже да је све то велико?

- Ма то они преувеличавају због народа и статистике, госпођо, и сви би могли да стану у једну омању самицу – рече патуљак и скочи властелинки у недра.

ФОРМУЛА 1

После одличне вожње, стотинак метара пред циљем, Бразилац Барикело пропустио је свог клупског колегу Шумахера. На победничком постољу Шумахер је прво место препустио Барикелу, правом победнику. Да би умирио незадовољне навијаче, Барикело је победнички пехар дао Такуми Сату, који није знао шта са њим да ради, па га је тутнуо у руке Дејвиду Култарду. Не зна се поуздано код кога се тренутно налази пехар, али има индиција да се врло брзо приближава нашој земљи.

ЧОБАНИН

Чобанин је имао велико стадо оваца. Бринуо се о њима, хранио их, чувао. Ипак, нико није желео да купи његове овце. Вала, ни мени не требају.

Милош Перуничих
Ивица Ђорђевић
Ђорђе Билинац
Марко Драгић

АНАРХИЈА

Мог деду су звали Деда с леђа.
Аутобус је пун смрдљивих мотораца.
Иде он кроз своје село и изгуби патике.
Види ову птицу! Баш је смешна.
Зашто ли деца у парку закопавају оног старца?
Мама! Нећу да радим у градској чистоћи!
Иде он кроз своје село и изгуби патике.
Небо је пуно усраних птица.
Мама, зашто сам изгубио патике кад нисам
прекршио ниједну Божју заповест?
Можда и ја могу да летим као птица.
Мој деда је волео да се игра с децом. И деца с њим.
А звали су га Деда с леђа.
Мама, где је моје жуто одело?

Миљана Маринко

УВЕК ЗА ДЛАКУ ИЗА ДРУГИХ

Стојим на станици и пљуцкам на ситно, кроз зубе...
Почиње киша...
Ништа се не примећује... Као да и не пљуцкам...
Увек се нађе неко ко ствари ради боље од мене.

ПОД СТРОБОМ

Делимично те видим, а делимично И ја постојим. За тренутак нас нема...

Одједном се појављује разуларена гомила људи... Суноврат у нашу самоћу, на чијем се дну налази маса света који урла... Онда опет само ми...

МОЖДА САМ ЛАКА, АЛИ НИСАМ ЈЕФТИНА

Свака се моја реч скупо плаћа. Ти се задовољно смешкаш јер си један поглед добио за цабе... Не знаш да нико не може да плати толико колико цабе кошта.

НОЋНИ ДАН

Постојале су, ипак, мачје очи, које су виделе кроз воду. И, мада су споро одмотавале невидљиво клупко, њихова знања су била свима доступна...

Временом труне све, ал` се и опет диже. Само да замислимо колико је тога сатрулило за нашу нафту. А сунца нигде!?! Ко се још сећа сунца?! Зато што сунце нигде не може сатрулити. Ветар!?! Ни ветар не трули! Само су трули људи у својој заблуди, да могу владати као пси...

ЛУТАРЊА НОЋ

Такво стање је трајало свега две године. Измрвљени дани су убрзавали пулс вегетације и засипали Земљу тешким задахом трулежи, све док не би настао без-дан. Ту тврду и тврдичлуку склону творевину, људи су из милоште звали мој-сан. Виспренији и окретнији од њих су избијали зоре кад дођу на море.

- Сад жалим за тим стањем. Упркос свему, завладала је летаргија и ураниловка. – мргодно негодова професор.

Настајала је одмах после првих петлова и сунца, тако да се ништа није могло видети.

Мића М. Тумарић

ПАДАЊЕ

На факултетима је клизав терен. Вазда. Пада се врло често. Због незнања. Зарад неспремности. Услед лошег односа са професором. Падало се јуче. Пада се данас. Падаће се и сутра. За прекосутра не знам. Нећу бити овде.

Ове врсте падавина, мада је стил мање-више исти, имају више имена. Бар код нас. Нервозни студент, кад му професор упише петицу у индекс, то ће сопштити колеги на следећи начин:

- Опет сам окин`о!

Други ће рећи да је рикнуо. Трећи је опалио. Четвртом се догодила окинава. Пети је рокнуо. Шести се смркнуо. Седми је опаучио. Осми кљокнуо. Девети треснуо. Десети је шљуснуо. Једанаести клек`о. Дванаести је ударио дупе о под. Тринаести је опичио. Четрнаести опиздио. Петнаести распиздио. Шеснаести...

Да попиздиш. Од језика, наравно.

СТОЈАН И СТОЈАНКА

Радни сто се клима. Својски. Због тежине. На њему су две особе. Доле је секретарица Стојанка. Изнад ње шеф јој Стојан. Око стола побацани папири. Фасцикле. Оловка. Лењир и кутија спајалица.

Стење сто. Стење и Стојан. Стојанка још не стење.

Сто цвили. Стојан хукће. Запалила се и Стојанка.

Столу се, баш као и Стојану, тресу ноге. Хукће сад и Стојанка.

Одједном, врата канцеларије се отварају. На њима се појављује референт Стојанче. Са наочарима велике диоптрије. Незаинтересовано гледа у оно двоје. А онда каже:

- Опет масажа, а?

- Пусти је – одговара шеф и диже панталоне – прехладила се. Морао сам да је масирам.

Дама се диже. На радост стола. Стојанче излази. Стојанка намешта сто.

Стојан одлази. Све је по старом. До следеће прехладе.

Младен Словић

РУКА

Завртао сам му руку све док кост није пукла. Питам се да ли га је болело.

ЗАНИМЉИВО

Знате ли оно, “а дан је тако лепо почео...”

Е, тако је и сада. Сада нема везе са променама. Сада је само сада и ништа више од тога. Не мислите о прошлости, јер и немате о чему. Не мислите о будућности, јер је неизвесна. Живите данас, ако се снађете. Зашто се свет овако “испразнио”?

Толики сам оптимиста, да сам тек на граници да останем нормална, да не полудим. Опет не жудим, него преживљама празне дане. Стварно хоћу да буде занимљиво, а не “занимљиво”. Јер и “занимљиво” је некад занимљиво, али не и сваки дан. Не може ни сваки дан да буде радостан, али нека је макар нормалан.

Схватих на крају, све промене су неважне, сем оне у глави. Јер, тачно је да “како мислиш, тако ти и јесте”. Само је тешко престати да мислиш, како већ мислиш, а да то друго буде стварно и истинско мишљење. Треба веровати!

ПРОЛАЗНОСТ

Пишем приче. Бележим мудрости. Лупам глупости.

Једем, радим, спавам...

А казальке неуморно окрећу време... иде...

Живот пролази... и...

Крај!

А после?

Никад више! Никад, ника... ник... ни... н...

НЕКАДА ЧАСНА ПОРОДИЦА

– ...куда гледаш, старино!

– Ништа, ништа. – Изненађен, тихим гласом, огласи се старац. – Не знам ко си. Мислим да ти лика назирем по фамилији. Ти си од Кот..вића. Велика је то фамилија и поштена.

– Да. Тачно си погодио, старино.

– Погледај преко и добро отвори младе очи. Тамо су наши, дунавци су препуни. Ћуте, а цеви им упрте у небо. Муке задају онима горе. Замућен је мој старачки вид. Ретко их виђам, а сада као на длану. Добро је то што их ми видимо, а они горе не. – Старчев задовољни поглед нежно је прелазио реку. Спустио је поглед на сваку откривену цев, и у себи рекао: “Пазите се!”. Окрене се и погледом поче да тражи младог човека.

У сећању прелистава ликове. Хтеде да се присети, ко су му са мајчине стране. Није ни двадесетак корака прешао, а на супротној страни одјекну снажна експлозија.

Боже, Боже! Некада је то била часна породица.

НЕПРАВДА

Брод је ударио у стену и потонуо. А стени ништа.

РЕЈТИНГ

Вино пије Краљевићу Марко у свом омиљеном
кафићу у Прилепу. Веома је нервозан и забринут, јер му
рејтинг пада у мери у којој Муси скаче.

Арбанаса се одметнуо у Приморје равно, набавио
неколико глисера и шлепера, шверцује дуван, дрогу и
оружје са потребе Млетачке републике.

Са дуждом је овако!

Мораш Марко извести нешто спектакуларно,
саветује га Вила Равијојла.

На пример?

Блокирај Ибарску магистралу, преори је или уради
нешто слично.

Речено – учињено.

Био је то невиђен маркетиншки потез, о коме се већ
шест векова пише, прича и пева и тешко ће га неко
поновити.

Новинар јагње управо се напајао на извору
информисања, кад наиђе бахати и нервозни вук:

Зашто ми мутиш извор информисања, да ти матер
тамо њему!

Али, то је немогуће, завапи новинар јагње, ја
користим само оне информације које су прошле цензуру.

Какву цензуру, да ти матер тамо њему, у овој земљи
нема цензуре! Наш Закон о штампи је најнапреднији на
свету и има само четири члана:

Члан 1 Штампа је слободна

Члан 2 Штампа је независна

Члан 3 Цензура је забрањена

Члан 4 Међутим

Ако те још једанпут затекнем на извору
информисања, омастићеш бетон у неком хаустору и никад
се неће сазнати зашто и како.

Да ти матер тамо њему!

ПОСЕТА

Дешавало се то почетком осамдесетих прошлога миленијума, за време оних кратких поподневних посета у градској болници. Јова, поштар чубурски, редовно је извршавао своје брачне обавезе одводећи своју супругу у болнички WC.

Након тога они су излазили задихани и зајапурени, лица умазаних јаркоцрвеном бојом кармина са њених усана. Онда је она тако рашчупана обавезно одлазила кући, а он никад више.

ПРИЧА КОЈА ОТВАРА МНОГА ПИТАЊА

Када је напунила осамнаест година, отац јој је пришао, пољубио је и први пут је назвао девојком.

– Е, сада си одрасла, девојко. – баш тако је рекао.

И од тада је увек само тако звао не помињући јој име и у томе је био упоран све до краја свога живота. Чак и када се удала. Баш као да је знао!

ФРИЖИДЕР

Не знам зашто производе фрижидере који хватају тако много станица. Кад год слушам две радио-станице у исто време, загори ми пиле.

БИЦИКЛ

Решио сам да обиђем свет на бициклу. Истина, он нема точкове. Фале му и педале. Ланац, срећом, има. Само је покидан. Мој бицикл није богзнашта, али ни овај свет није нешто нарочито.

МРАМУРЛУК

Још увек чујем тај кикот, ко зна с које стране долази? И шта ли је то што ми зуји око поспане главе, мозак ми избоде тим иритирајућим звуком, а и не сећам се шта је синоћ било, мора да сам се унередио од “Пелинковца”. Шта ће ми ове алге у устима, нисам ваљда опет пио воду из акваријума пред гостима?! Не, није то, нити је скоро била слава, нити сам ја у кући. - Молим те престани да зујиш.

Ево, сад ми се нешто завукло испод мајице, само да није неки инсект или, не дај боже, мрав.

Мамурлук, а са мравом би то можда био мрамурлук, шта год било само да престане ово зујање и овај одвратни кикот.

Када сам отворио очи, прво што сам угледао беше бледо, болесно светло неонске сијалице. Где сам? Све око мене било је бело: кревет, зид, орман... да ли је ово рај?

- Здраво, када су те донели имао си седамнаест кила.

- Кажу да си провео за компјутером тачно 146 сати без престанка.

Окренуо сам се на бок и угледао нешто што личи на доктора.

Па да, како сам могао да заборавим оно глупо брујање модема и лошу везу, а онда она бескрајна прострaнства “сајбер” света. Добро је, жив сам, мало сам мршавији, али шта да се ради – веза ми ниједном није пукла!

ПРИЧИЦА ЗА СЕДМО НЕБО

Губити ствари у лету за Седмо небо! То је срећа
заборава.

И ако се сетим, биће касно. Слеђена прошлост даје
топлу наду будућности.

Колико ћу изгубити, зависи од брзине успињања!

УВИЋАЈ

Возећи бицикло, налетео сам на једног комарца који
ми је улетео право у око. Зауставио сам се на безбедном
месту да не бих угрожавао остале учеснике у саобраћају и
помислио:

Дотични комарац летео је недозвољеном брзином и
није летење прилагодио условима вожње, а и мало је
прешао на моју страну. Ипак, закон је закон. Сачекали смо
увићај. Додуше, само сам ја чекао. Комарац је био у оку и
нисам смео да га померим пре увићаја.

На увићај је дошао огроман слон и након краће
истраге установио да сам ја крив за убиство.

Он је, иначе, и члан Друштва за заштиту слабих и
немоћних.

У том тренутку задувао је оркан и одувао ме заједно
са бициклом и комарцем у оку, директно у слоново око.

Да ли је после обављен увићај, не знам. Ја се ничега
више не сећам.

ЗАБОРАВНОСТ

Јуче сам заборавио да закључам стан, да искључим шпорет, да залијем цвеће... али ово задње сад и није тако важно.

ПОБЕДНИК

Победио сам на једном такмичењу и добио медаљу, али само ону другу страну. Ко је добио ону прву, светлу страну, питао сам. Нису ми одговорили. Нису хтели или нису знали. А ја још увек тражим тог човека са мојом сјајном, првом страном медаље.

КАРПАТСКА ПЧЕЛА

Изненада је Џорџ застао пред Симониним собним папучама које су извириале из једног дела ходника његовог стана. На њима су сијале извезене пчеле.

Оне као да су строго одмеравале Џорџа и пратиле сваки његов покрет. Сакрио се иза огледала и покрио лице рукама. Из правца балкона летеле су карпатске жуте пчеле и зујале око његове главе.

Матица, нешто дужа, зујала је око Џорџовог ока и претила му жаоком, мада је никада није употребила против човека, већ против друге матице.

Овог пута она жаоку искористи као орган да положи своја јаја по Џорџовој коси и телу.

Он је стењао без стида и кајања, нимало свестан да је остао потпуно наг са огромним печатима повише трбуха.

Из пирејске луке стигла сам на Карпатос у касне сате. Чим сам крочила на острво, угледах ветрењаче које међу жито. Ево мог хлеба, помислих и утихну ми бол у грудима. У крчми ме је чекао Ангелос. Он није био само сеоски лекар, лечио је и од црног сна.

Дошла си да пробаш наш хлеб. Пођи са мном јер се он пече у најудаљенијем селу. Замеси се увече са водом, остави да преноћи у наћвама које се покривају чистим платном, а ујутро се обликују у лопте и на дрвеним лопатама убацује у старинску пећ од глине. Поред пећи седе и певају жене. Пре него окусиш хлеб, окупај се у изворској води. Спавај са житом испод јастучнице. Пшеница и маслине помоћи ће ти да говориш старим језиком. Кад чујеш звук ветрењаче – млинова, хлеб ће стајати на твом јастуку. Засеци га, пола чаше вина успи у хлеб, остало искапи. У хлебу ћеш наћи дукат са ликом Дафне. Дукат уплети у косу.

Бојим се да га не изгубим – рекох.

Чему страх! Дукат временом ураста у косу и штити твоју мудрост од кише и ветра, рече Ангелос.

Када је Сузана отворила врата атељеа, изгледала је старија од последњег нашег сусрета.

- Знала сам да ћеш доћи. Видела сам твоју сенку. Имала је рупу у средини – рекла је Сузана.

Седеле смо између недовршених слика и пиле чај са источних обала, где лете беле птице и праве своја гнезда. Изнад наших глава, у углу, стајао је велики паук у мрежи, а у кухињи висином зида био је осликан мушки акт, баш поред кухињских ормарића.

- Благо теби, Сузана, имаш мушкарца у кухињи. Знаш, Џорџ не воли овакве ствари на зиду. Не воли ни црног пса, јер му је једном скочио на штафелај. Нажалост, ја нећу моћи да имам паука, и то из нашег поднебља, јер се Џорџ плаши инсеката.

Пријатељица ме погледа зачуђено, као да ме није разумела. Затим је из старог сандука извукла велики чипкани шал, боје меда, осликан булкама.

- Обмотај своје тело овим шалом – рече она – и видећеш да ће Џорџ заволети паукову мрежу и мале псе.

ОЧИГЛЕДНО

Помислим на прошлост, мука ме хвата. Размишљај о будућности, дође ми да заплачем. Једино, онај мали, жгољави тренутак, у коме хоћу да уживам, никако да дозовем. Увек ми побегне. Заспим без снова, осећам се божанствено. Жестоко се напијем, све ми је лепо. Нема прошлости, нема будућности, све је тренутак. Таман помислим да сам га ухватио, истрезним се, а он већ нестао, остављајући ме беспомоћног прошлости и будућности. Очигледно, смета му мој мозак.

УЗГРЕД

Умотан у огртач од снова лутам улицама великог прљавог града. Мимоилазим мноштво људи, који механички корачају плочницима, одсутног погледа, задубљени у мисли. Повремено сретнем неко познато лице, и кад нам се погледи укрсте, заустављамо се. Брзо размењујемо поздраве, још брже се растајемо. Сви журимо не знамо куд, и немамо времена за дужа састајања. Све што нам се дешава је у пролазу.

Узгред сам рођен, узгред једној жени направио синове, узгред сахранио родитеље. Када ме стомак подсети да постоји, једем. Када ми тело клоне, легнем. Потом падам у заборав, и то је нешто најлепше што ми се дешава. Нажалост, јава се брзо враћа, те хитро навлачим огртач и настављам да лутам. Примећујем, примећујем временом ми постаје све тежи. Да ли је то због тога што расте број неостварених снова, или сам са годинама онемоћао, па га све теже носим? Не знам? Када будем срео Краљицу вечног сна, вратићу јој огртач, и надам се, да ћу се, најзад, пробудити.

ПРИЧА ЗА ЗАБОРАВЉАЊЕ

Ја сам биће, биће које прежива стварност, покушавајући да јој пронађе смисао. Зашто НЕШТО а не НИШТА? Биће, које се осећа лоше после безброј неуспелих покушаја. Слутим да ће овај бити последњи, али, најзад, успешан. Заборављам! У забораву је све сем мога имена, али надам се да ћу и ту препреку успети да превазиђем. Заборављам, јер нема ничег вредног што бих памтио. Сваког дана, одласком из себе задобијам све више себе. Не знам када ћу достићи дно заборава јер сам то заборавио. Ако ме видите да мучем као крава, помузите ме. Млеко дајте мачкама. Немојте га давати деци јер ће од њега брзо порастати и започеће памтити. Ако ме видите да ричем као бик, немојте ме штројити. Није лепо. Замислите да то неко вама ради. Бол обнавља сећања, а ја желим да заборавим. Ако желите да ми се и ви придружите, одмах заборавите све што сам рекао.

ТУАРЕГ

Његов поглед се као водопад спушта низ њен врат, рамена и колена, а онда се нагло подиже и зарони испод трепавица. То је тренутак када су сасвим близу једно другом, тренутак у коме се на улици мимоилазе мушкарац и жена који се не познају.

АМБИЦИЈЕ

Завршио бих ја четврти разред, што да га не завршим, али ме је војска зезнула. Можда бих постао и генерал, само да се нисам вратио да завршим средњу школу.

СУДАР

Отворила је очи и рекла: “Шта, Земља је још увек ту?” Погледала је ка доле. Он се насмешио и ухватио је за руку. Прсти су им се преплели док су спасилачке екипе прилазиле преврнутом аутомобилу.

СТРАСТ

“Страст треба сасећи у корену”, пролазило му је кроз главу. Био је потпуно сигуран да је неко паметан то рекао.

Није могао да помери руке, али га је задовољство собом и обављеним послом потпуно преплавило.

Умор му је спуштао капке док је слушао: “Осуђује се због убиства са умишљајем малолетне Н.Н. ...”

Било му је помало жао те мале. Ништа лично, ствар принципа. И страсти.

БД

И док лежим а ветар ме храни песком и сви одлазе и
сунце са њима и музика и деца престају да плачу и све су
крофне продате и бродови одлазе а ракови излазе и
корњаче (?) и вечере се износе и пешкири на жицу а папуче
на терасу и фен из фиоке а четка из торбе – Где си ти?

Обртај и још један обртај и још један и још
један...Ветар! Спуштам се низ падину. Точкови следе
сваку моју мисао. Мој осмех – коначно прави, неусиљен,
цепа ми лице. Туга ме напушта попут ситних капи зноја на
мом челу. Сада ми ништа није важно. Овај осећај је само
мој.

Не треба да стоји у соби! Не треба да мирује!
Вози се са мном! Волим да посматрам како не
уживаш колико ја.

Хоћу да ме прихватиш: као срећу, као дуго тражени скривени делић... као младеж на чудном месту. Разумеш?

НЕСВАКОДНЕВНА ЗГОДА ИЗ СВАКОДНЕВИЦЕ

Жика је, онако дотеран, сигурно имао успешан rendez-vous. Ма нема сумње! Да није, тек што је крочио на улицу, са једног прозора долетела кора од банане и прострла му се тачно под придигнуто стопало... Да се затим, одједном, између жардињере и контејнера на тротоару, није створила жена са псом, између – затегнута узица... Да Жика није, батргајући рукама у лету и, покушавајући да нађе ослонац, као решење одабрао – контејнер! Црн од гарежи и са траговима течних отпадака... Да није, придигавши се и зачувши; “Оооо, земљаче, откуда ти?...”, осетио јак ударац раширеног “земљачком” руком у леви образ... и – да није пао на исто оно фатално куче, које је сада већ почело да скичи, кевће и уједа. И да га вуче за скупе панталоне. Да Жикин покушај бекства није био осујећен врелим пољупцем жвакаће гуме... И да му није, док се покушавао поново обути, у ципеле ушла вода, која се сливала из суседног дворишта, чији је власник “купао” кола...

Био би то диван састанак, а било би још лепше да је Жика икада могао да своје веровање и провери...

АПСУРДНА ПРИЧА

Запутио се мали Тића у школу. Весео и раздраган, певуши неки познати рефрен, поскакује, као да и не иде у школу. На левом рамену торба, преко десног пребачен џемпер. На глави му сламнати шешир, на носу наочаре. А сунце упекло, ужас!...

Сретне Тића своју школску другарицу Јецу. И запуте се они заједно у школу. Она не носи торбу, него руксак и, уместо џемпера, за сваки случај – кишобран, којим се помало и поштапа. Није раздрагана, не поскакује – баш као кад се иде у школу! Наочаре јој нису као оне Тићине, него другачије. Баш као да нису Тићине! А сунце упекло, страшно!...

Иду они тако, иду... и целим путем не сретну никог познатог. Чуде се и згледају се. Ево, скоро да су стигли у школу – и даље никог!... Уђоше они унутра, а оно – школа пуна ђака! И гле чуда! Сви без наочара и џемпера, без кишобрана и сламнатих шешира! Стоје у редовима. Не поскакују и не певуше. Не носе наочаре. И те наочаре нису ни као Тићине, ни као Јецине. Не чуде се и не згледају се. Некако подозриво и непријатељски. Као учитељи, а не као деца.

А сунце упеклоoooo... напољу!

Тихана Хамовић

ДАН ЈЕ УНУТРА

- Дан је унутра, чух напокон.

Хитам и улазим. Најпре све пређем погледом, овлаш. Па изоштрим. Где је? Прегледам помно. Крије се, изгледа. Осећам како ме мир већ напушта па седнем да промислим. Трен-два потом, одлучим ја да се притајим. Одмерим најмање место и ту се скупим најјаче што могу.

Наступила сам сувише нагло и то га је одбило. Ако будем неприметна и довољно тиха, сигурно ће се појавити. Потпуно згрчена, ишчекујем. Претерано севам очима, он то сигурно осећа. Нема га. Разумљиво. Тек сада подозревам. Вребавам одавде као нападач! Устајем.

Треба прићи отворено. Приказати му се у целости и одагнати ту збрку са појављивањем и нестајањем. Одмеравам само средиште и ту се поставим. Трудим се да ми израз буде благ, став без икакве намере или захтева. Чекам. Гледам, наравно, и осећам како погледом и даље тражим, оштрина је и даље присутна. Затварам очи.

Ослушкујем. Опуштам тело. Ништа не чујем... Мали трзај – отваравам очи. Добар дан!

ЧЕКАОНИЦА

Одмах се види да су векови кроз њу пролазили, а она се није с места померила. Кад год се враћам у завичај, увек прођем кроз њу, са намером да обиђем своје претке. Кућа поред пруге, а они редовно свраћају у стару чекаоницу.

ТВОЈА ПОСЛЕДЊА ФАТАЛНА

О усамљености није желела да му пише. Он је и одвећ добро знао шта је то. Мислила је да ће је заборавити и тако средити себе. Мислила је да тамо где је отишао неће дуго остати. Време за хватање симбола као незлобиве пошалице немогућег потребно је свима.

Замишљала је сусрет у Кнез-Михајловој улици. Замишљала га је ужурбаног, елегантног, јапијевски слуђеног... да је позива на кафу и да стално погледа на сат. Када је игла стварности боцнула плутајући облачић, видела га је крај мора и флаше, на острву без растиња.

Наша телепатска веза, куртончићу, трајаће и испод гробне плоче коју си ти тако погано замислио са обележјем које најверније осликава моју жеђ за телесним. Следи реченица за *no comment*. Удала сам се. Онако како сам желела. Изгледа, знаш већ како, година има, знаш већ колико. Странац.

Електронска пошта не прија бездогађајности. Порука клизи, сунце пржи, мастило се разлива.

ВЕТАР

Бура је престала. Чуло мириса су нагризали мириси који буде носталгију за кошавом. Краткотрајно. Заправо, мрзим ветар. Ношење капе подједнако не волим. Отуда, ваљда, и један давни сан, који ми остаје у памћењу до потоњих ветровитих дана.

У блештавилу једног освита, у моје двориште и свуда наоколо, спушташе се падобранци са дречавим шлемовима на главама. Приставши на земљу, пуцају у све што мрда. Прибраност ме је служила те се мирно одмакнух од прозора и пођох ка вратима собе. На њима залепљен папирић, а о кваку закачена капа и рукавице. Читао сам: “Сине, почео је Трећи светски рат! Бар сада стави капу, а ту су ти и рукавице”.

АУТОРИ

Александар Новаковић (1975), дипломирани историчар, студент четврте године ФДУ, одсек драматургија; пише афоризме, драме, кратке приче, песме; објавио књигу афоризама „Пиј Сократе, држава части” (1998) и добио „Златну кацигу” и „Вибову награду”; представа „Систем” по драмском тексту аутора на репертоару је Народног позоришта у Ужицу; аутор је више радио-драма и драматизација емитованих на Радио-Београду; заступљен је у више зборника кратке приче и поезије.

Александар Пајтић (1986), ученик у Београду.

Божидар-Бошко Маринковић (1943), службеник у суду; у периодици објављује афоризме, приче и сатиричне песме; сарађивао са радио-емисијама „Караван” и „Туп-туп”; живи у Београду.

Бранко Небригић (1970), живи у Београду.

Васа Радовановић (1961), објавио књиге песама: „Блесав град” (1988), „Боемска прича” (1993) и „Боја, мирис, звук” (1999); живи на релацији Бели Поток – Земун.

Владан Сокић (1963), дипломирани правник; пише афоризме, кратке приче и песме; књиге афоризама: „Шлаг на тортуру”, „Киселе кише” и „Колац дело краси”, књига песама „Ресторан Медеја”; живи у Ужицу.

Владимир Кусовац, хирург; у периодици објављује афоризме, приче и песме; живи у Београду.

Владимир Павловић (1967), завршио српску књижевност и језик са светском књижевношћу; ради као професор српског језика и књижевности и хонорарни новинар; објављује карикатуре у „Етни” и „Носорогу”.

Горан Марковић (1986), ученик у Београду.

Гордана Ђулибрк (1952), за приповетку „Вучица” добила је Другу награду Сцене Црњански 1999; поезију објављивала у периодици, а роман у наставцима у књижевном часопису „Покус”; живи на релацији Бели Поток – Земун.

Далибор Додић (1985), ученик у Београду.

Данијела Ајдуковић (1975), апсолвент Више туристичке школе у Београду.

Данијела Танасковић (1970), пише приче и драме; објављивала у периодици и зборницима; заступљена у антологији фантастичне приче; живи у Београду.

Дејан Иванчевић (1985), ученик у Београду.

Дивна Комлушки (1974), објављује приче и чланке у зборницима, фанзинима и часописима; живи у Београду.

Драган Поповић (1958), заступљен у шест антологија кратких прича; живи у Београду.

Драгана Гавриловић (1971), новинар; пише књижевну и позоришну критику; заступљена у више зборника кратких прича; живи у Београду.

Драгана Лукић (1981), студент, живи у Београду.

Драгослав Синђић (1986), ученик у Београду.

Драгутин Ђоковић, живи у Смедереву.

Драгутин Минић Карло (1942), студирао археологију; дугогодишњи новинар, главни уредник неколико *Политикиних* издања, сада уредник у *Језу*; награђиван и кажњаван; објавио књиге: „Приче шестог чула”, „Десет година које су потресле свест”, „Југоисточно од раја” и „Профајлер”; живи у Београду.

Душко Париповић (1981), студент технологије; пише приче; живи у Београду.

Душко Радочај (1950), машински инжењер; објављује приче у периодици, највише у „Етни”; живи у Кикинди.

Ђорђе Билинац (1985), ученик у Београду.

Ђорђе Гога (1986), ученик у Београду.

Живко Вујић (1947), у књижевном животу присутан од 1965. године; објављује у разним листовима и часописима; за поезију, прозу и сатиру више пута награђиван; објављене књиге: „Опомена за сутра” (1995), „Сонети опомена” (1996), „Тихе опомене” (1997), „Жубор измаглице” (2000), „Мјесечев гост” (2001), „Праменови дуге” (2001); завршио Факултет организационих наука у Београду; живи у Бањалуци.

Живота Станковић (1952), музичар; објавио више стотина афоризама и неколико есеја; живи у Нишу.

Зоран Илић (1955), програмер; објављује у више књижевних часописа; књига прича „Једноставна и друге приче” (1997); живи у Београду.

Зоран Јанковић (1986), ученик у Београду.

Зоран Јовановић (1959), ватрогасац; пише приче; објављује у периодици; заступљен у антологијама; награђиван; живи у Земуну.

Зоран С. Живковић, живи у Земуну.

Зоран Спасојевић (1949), пише поезију, кратку причу, драму и сценарио; објављивао у бројним часописима; књига прича „Одело за одлазак” (1997), књиге поезије „Дар празнине” (1986) и „Глад” (1998); аутор је неколико ТВ и радио драма, комедија и сценарија хумористичке ТВ серије „За сада без доброг наслова” (2000); заступљен у шеснаест антологија кратких прича; добитник бројних награда; бави се компјутерском графиком; живи у Крагујевцу.

Зоран Ханс (1977), живи у Смедереву.

Ива Брдар, живи у Београду.

Иван Башић (1967), дипломирани информатичар; пише кратке приче; живи у Славонском Броду.

Ивана Срећковић (1971), пише кратке приче и афоризме; објављује у периодици; награђивана; живи у Београду.

Ивица Ђорђевић (1985), ученик у Београду.

Ирена Мирчов, пише афоризме, објављује их у сатиричним часописима и емисији „Облак у бермудама”; живи у Ковину.

Ирена Селаковић, студент, живи у Ваљеву.

Јулијана Милутиновић, професор српског језика и књижевности; пише афоризме и кратке приче; живи у Смедеревској Паланци.

Катарина Новаковић (1979), студент Факултета ветеринарске медицине; члан Организације за поштовање и бригу о животињама „Орка”; у сатиричницима „Етна” и „Носорог” објављује афоризме; заступљена у неколико зборника афоризама; живи у Београду.

Маја Малишић (1983), ученик у Београду.

Марко Драгић (1985), ученик у Београду.

Микица Илић (1972), дипломирани правник и студент Богословског факултета СПЦ; објављује у књижевној периодици; заступљен у зборницима и антологијама; добитник три награде за приче и приповетке; живи у Босуту.

Милан Геговић (1986), ученик у Београду.

Милан Зарић (1986), ученик у Београду.

Милан Стојадиновић (1986), ученик у Београду.

Милован Газдић (1986), ученик у Београду.

Милорад Калезић (1936), учитељ, књижевник и сликар; објављене књиге: „Жиг миља (1972, песме), „Наследне очи и птица” (1976, песме), „Царске кише (1982, бајке), „Немушти трг” (1994, песме), „Далеко је Фуџијама” (1998, хаику), „Стварање Ене” (1998, сонетни венац), „Шаргита на Петибору” (1999, песме за децу), „Пјесме завичајке” (2002, песме за децу); превођен на енглески и

руски; заступљен у више антологија и зборника; живи у Радмиловцу код Београда.

Милош Жугић (1986), ученик у Београду.

Милош Миливојевић (1986), ученик у Београду.

Милош Перуничкић (1985), ученик у Београду.

Миљана Маринко, пише афоризме и приче; живи у Београду.

Мирко Б. Петровић (1970), објавио збирку песама „Град Ипсилон” (1995); члан је уметничке радионице духа „Фокус”; живи у Београду.

Мића М. Тумарић (1949), новинар и књижевник; објавио је 14 књига у 20 издања; превођен на енглески, руски, мађарски, русински, словачки, македонски, словеначки, румунски...; добитник више награда; заступљен у неколико антологија као прозни писац и песник; члан је Друштва књижевника Војводине и Удружења новинара; живи у Новом Саду.

Младен Словић (1983), ученик у Београду.

Нада Илић (1974), заступљена у неколико антологија кратких прича; живи у Београду.

Никола Ч. Пешић (1948), економиста; пише афоризме, хаику поезију и кратке приче; учествује у уређивању листа за хаику „Маслачак”; бави се енигматиком; живи у Нишу.

Предраг Бањеглав (1947), објавио књигу поезије „Молитва је твоје име” и књигу прозе „Горчина младости”,

пред изласком из штампе је књига прозе „Тајновита гора”; живи у Новим Карловцима.

Радомир Пешић (1986), ученик у Београду.

Радослав Дудић (1983), ученик у Београду.

Ранко Гузина (1939), карикатуриста и сатиричар; добитник је бројних домаћих и светских награда.

Раша Папеш (1947) стоматолог; пише кратке приче и афоризме; објављује у многим листовима и часописима; заступљен у више домаћих и страних антологија сатире; награђиван; превођен; објавио збирку афоризама „Маске ликују” (1997); живи у Крагујевцу.

Саша Драгићевић (1986), ученик у Београду.

Саша Томић (1975), пише афоризме и приче; објављивао афоризме у бањалучком „Носорогу”; запослен у Радио Телевизији Србије; живи у Београду.

Светлана Јовановић (1979), козметичар; пише приче; живи у Београду.

Сенад Хонић (1962), завршио Економски факултет у Бањалуци; играо кошарку за бањалучки „Борац” и „Кертхер” из Гетеборга; објавио више од хиљаду афоризама; добитник неколико награда за афоризам и карикатуру; живи у Малмеу.

Слађана Ристић (1958), у периодици објављује приче, песме и приче за децу; њене две бајке су адаптиране и игране; сарадник неколико дечјих часописа; збирке

поезије: „Свемилоствиве Воде” (1997) и „Препознавање музе” (2002); припрема књигу кратких прича.

Слободан М. Лазић, социолог културе; књиге поетских записа: „Предање о великом прљавом граду” (1995, 1998), „Гонија смисла” (2000) и „Талисман” (2001), књига фантастичних прича „Житије јеромонаха Захара” (2000); живи у Београду.

Смиљка Цветићанин (*Helichrysum Arenarium*) (1969), студирала кинески у Београду и Пекингу; пише афоризме и кратке приче; преводи са кинеског и енглеског; живи у Београду.

Сузана Гајић, апсолвент психологије; пише афоризме и кратке приче; објављује у сатиричним часописима; живи у Београду.

Тамара Петровић (1984), ученик; живи у Београду.

Тања Павловић, преводилац за руски језик, постдипломске студије завршила у Москви, бави се етнолингвистиком, објавила више научних радова у нашим и страним лингвистичким часописима; пише поезију и кратке приче.

Тихана Хамовић (1981), студент чешког језика и књижевности у Београду.

Томислав Милошевић (1939), члан Удружења књижевника Војводине и Удружења књижевника Србије; објавио осам књига песама; објављивао много и у периодици; повремено пише прозу, бави се и књижевном критиком; живи у Београду.

Чедомир Љубичић (1969), објавио збирке поезије „Бензинска Драперија” (1994) и „Идеолог Светлости” (1997), роман „Пошаст у гостинској соби” (2002); живи у Београду.